

ΟΣΑ
ΠΟΤΕ
ΔΕΝ
ΕΠΕ
ΡΑΣΑΜΕ

Εκείνος με τίποτα δε θα ερωτηντεί το καλό κορίτσι.

LUCY SCORE

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όσα ποτέ δεν ξεπεράσαμε**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Things we never got over

Από τις Εκδόσεις That's what she said Publishing, Inc.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lucy Score

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ειρήνη Χριστοπούλου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Lucy Score, 2022

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Read N Right Agency.

© Εξωφύλλου: Kari March Designs

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2022, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4786-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4787-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

LUCY SCORE

ΟΣΑ
ΠΟΤΕ
ΔΕΝ
ΞΕΠΕ
ΡΑΣΑΜΕ

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη

Στις Τζόσι, Τζεν και Κλερ, τις πιο γενναίες καρδιές

Η. ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ. ΗΜΕΡΑ. ΤΗΣ. ΖΩΗΣ. ΜΟΥ.

Ναόμι

Δεν ήξερα τι να περιμένω όταν μπήκα στο Καφέ Ρεβ, όμως σίγουρα δεν περίμενα μια φωτογραφία μου πίσω από το ταμείο κάτω από την κεφάτη επικεφαλίδα: «Να μην τη σερβίρετε».

Κατά πρώτον, δεν είχα πατήσει ποτέ το πόδι μου στο Νοκεμάουτ της Βιοτζίνια, και πολύ περισσότερο δεν είχα κάνει κάτι που να δικαιολογούσε μια τόσο εξωφρενική τιμωρία. Και κατά δεύτερον, τι θα μπορούσε να κάνει κανείς σ' αυτήν τη μουντή, μικρή πόλη για να έχουν μοστραρισμένη τη φάτσα του στο τοπικό καφέ;

Χα. Στιγμαιαία φωτογραφία. Όπως λέμε στιγμιαίος καφές. Θεέ μου, έκανα πλακίτσες όταν δεν άντεχα ούτε τα βλέφαρά μου να κλείσω από την κούραση.

Και κατά τρίτον, ήταν μια απίστευτα δυσφημιστική φωτογραφία. Έμοιαζα σαν να είχα ένα πολύωρο τρίο με ένα σολάριουμ κι ένα φτηνιάρικο αϊλάινερ.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η συνειδητοποίηση τάραξε το εξουθενωμένο, ζαλισμένο, έτοιμο να εκραγεί σε χιλιάδες κομμάτια, μυαλό μου.

Για άλλη μια φορά η Τίνα είχε καταφέρει να κάνει τη ζωή μου λιγάκι χειρότερη. Και αν σκεφτείς τι είχε συμβεί το τελευταίο δωδεκάωρο, αυτό έλεγε κάτι.

«Μπορώ να βοηθήσω...» Ο άντρας από την άλλη μεριά του πάγκου, αυτός που θα μπορούσε να μου δώσει τον πολύτιμο λάτε μου, έκανε ένα βήμα πίσω και σήκωσε δυο παλάμες μεγάλες σαν πιατέλες. «Δε θέλω μπελάδες».

Ήταν σωματώδης με απαλό σκουρόχρωμο δέρμα και ξυρισμένο, καλοσχηματισμένο κεφάλι. Η περιποιημένη γενειάδα του ήταν κατάλευκη και διέκρινε δύο τατουάζ να ξεπροβάλλουν από τη λαϊμόκοψη και τα μανίκια της φόρμας του. Πάνω στο παράξενο ρούχο του ήταν κεντημένο το όνομα Τζάστις.

Δοκίμασα το πιο σαγηνευτικό μου χαμόγελο, όμως, χάρη στην ολονύχτια οδήγηση μετά δακρύων μέσα από ψεύτικες βλεφαρίδες, βγήκε περισσότερο σαν γκριμάτσα.

«Αυτή δεν είμαι εγώ», είπα απλώνοντας προς τη φωτογραφία ένα δάχτυλο με κατεστραμμένο γαλλικό μανικιούρ. «Εγώ είμαι η Ναόμι. Η Ναόμι Γουίτ».

Ο άντρας με κοίταξε καχύποπτα με μισόκλειστα μάτια πριν βγάλει ένα ζευγάρι γυαλιά. Τον έβλεπα να συνειδητοποιεί σιγά-σιγά τι του έλεγα.

«Δίδυμες», του εξήγησα.

«Να, πάρει, γαμώτο», μουρμούρισε.

Ο Τζάστις εξακολουθούσε να φαίνεται κάπως δύσπιστος. Δεν μπορούσα και να τον κατηγορήσω. Στο κάτω-κάτω, πόσοι άνθρωποι είχαν πραγματικά σατανική δίδυμη αδερφή;

«Αυτή είναι η Τίνα. Η αδερφή μου. Υποτίθεται ότι θα τη συναντούσα εδώ». Αν και γιατί η δίδυμή μου, με την οποία είχαμε κόψει σχέσεις, μου είχε ζητήσει να τη συναντήσω εδώ, σ' έναν χώρο όπου εκείνη ολοφάνερα δεν ήταν καλοδεχούμενη, ήταν μια ερώτηση που ήμουν πολύ κουρασμένη για να τη θέσω.

Ο Τζάστις εξακολουθούσε να με κοιτάζει και συνειδητοποίησα ότι η ματιά του ήταν κολλημένη στα μαλλιά μου. Ενστικτωδώς έφερα το χέρι στο κεφάλι μου και μια μαραμμένη μαργαρίτα έπεσε στο πάτωμα. *Ουπς!* Μάλλον θα έπρεπε να είχα κοιτάξει στον καθρέφτη του μοτέλ πριν εμφανιστώ σαν αναμαλλιασμένη παλαβιάρρα.

«Να, κοίτα», είπα βγάζοντας από την τσέπη του σορτς την άδεια οδήγησης. «Βλέπεις; Είμαι η Ναόμι και θα ήθελα έναν τεράστιο λάτε».

Ο Τζάστις πήρε την άδειά μου και την κοίταξε προσεκτικά.

Τελικά η επιφυλακτική του έκφραση διαλύθηκε και μου έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο. «Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Ναόμι».

«Κι εγώ χαίρομαι πάρα πολύ που σε γνωρίζω, Τζάστις. Και πολύ περισσότερο αν έχεις σκοπό να μου φτιάξεις αυτόν τον καφέ που συζητούσαμε πιο πριν».

«Θα σου φτιάξω έναν λάτε που θα κάνει τις τρίχες του κεφαλιού σου να σηκωθούν όρθιες», μου υποσχέθηκε.

Ένας άντρας που ήξερε πώς να καλύπτει τις άμεσες ανάγκες μου και το έκανε χαμογελώντας; Δεν μπόρεσα να μην τον ερωτευτώ λιγουλάκι.

Όσο ο Τζάστις έπιανε δουλειά, εγώ θαύμαζα το καφέ. Ήταν διακοσμημένο σε στιλ γκαράζ. Αυλακωτή λαμαρίνα στους τοίχους, γυαλιστερά κόκκινα ράφια, βαμμένο τσιμεντένιο πάτωμα. Όλα τα ροφήματα είχαν ονόματα όπως «Λάτε Κόκκινη Γραμμή» και «Καπουτσίνο Καρό Σημαία».

Μέσα, μια χούφτα πολύ πρωϊνοί καφεπότες κάθονταν στα στρογγυλά τραπεζάκια που ήταν σκορπισμένα σε όλο τον χώρο. Όλοι τους με κοιτούσαν σαν να μη χαιρόνταν που με έβλεπαν.

Η μπροστινή πόρτα άνοιξε. Γύρισα να δω την Τίνα.

Μπήκε όμως σαν σίφουνας ένας τύπος που έμοιαζε περισσότερο απελπισμένος για καφεΐνη απ' ό,τι εγώ.

Το «κούκλος» θα ήταν μια μετριοπαθής περιγραφή. Το «κόλαση» θα ήταν πιο ακριβές. Ήταν τόσο ψηλός, που ακόμα και με τις ψηλότερες γόβες μου και πάλι θα έπρεπε να τεντώσω το κεφάλι μου για να τον φιλήσω.

Τα μαλλιά του είχαν σκούρο, ξανθό χρώμα και ήταν κομμένα κοντά στα πλάγια και χτενισμένα προς τα πίσω στην κορυφή, πράγμα που αποδείκνυε ότι είχε καλό γούστο και αξιόλογες στιλιστικές ικανότητες.

Και τα δυο αυτά κριτήρια βρισκονταν ψηλά στη Λίστα με τους Λόγους που με Τραβάει ένας Άντρας. Η γενειάδα ήταν μια ολοκαίνουργια προσθήκη. Ποτέ δεν είχα φιλήσει άντρα με γένια και τώρα ένιωσα μια ξαφνική, παράλογη παρόρμηση να το δοκιμάσω κι αυτό.

Και μετά το βλέμμα μου ανέβηκε στα μάτια του. Είχαν ένα ψυχρό γκριζογάλανο χρώμα που μου έφερε στον νου το μέταλλο των όπλων και τα παγόβουνα.

Με μεγάλα βήματα ήρθε κατά πάνω μου και βρέθηκε μέσα στον προσωπικό μου χώρο λες κι είχε ανοιχτή πρόσκληση. Όταν σταύρωσε τα γεμάτα τατουάζ μπράτσα του μπροστά στο φαρδύ του στήθος, μια τσιρίδα πνίγηκε στο βάθος του λαιμού μου.

Ουάου.

«Πίστευα ότι είχα γίνει σαφής», γρύλισε.

«Ε; Πώς;»

Δεν καταλάβαινα. Ο τύπος με αγριοκοίταζε λες και ήμουν ο πιο μισητός χαρακτήρας σε ριάλιτι, κι εγώ ήθελα να δω πώς θα ήταν γυμνός. Είχα να πέσω τόσο χαμηλά από το κολέγιο.

Έριξα το φταίξιμο στην κούρασή μου και στη συναισθηματική μου ανασφάλεια.

Πίσω από τον πάγκο ο Τζάστις σταμάτησε στη μέση τη δημιουργία του και ανέμισε και τα δυο του χέρια. «Για μια στιγμή», έκανε να πει.

«Δεν πειράζει, Τζάστις», τον διαβεβαίωσα. «Εσύ συνέχισε να φτιάχνεις αυτόν τον καφέ κι εγώ θα αναλάβω τον... κύριο».

Καρέκλες σύρθηκαν προς τα πίσω και είδα όλους ανεξαιρέτως τους πελάτες να τραβούν γραμμή για την πόρτα, μερικοί κρατώντας ακόμη τις κούπες τους στο χέρι. Καθώς έβγαιναν, κανείς δε γύρισε να με κοιτάξει στα μάτια.

«Νοξ, δεν είναι αυτό που νομίζεις», επιχείρησε να εξηγήσει ξανά ο Τζάστις.

«Σήμερα δεν έχω όρεξη για παιχνίδια. Τσακίσου και φύγε», διέταξε ο Βίκινγκ. Ο ξανθός οργισμένος θεός άρχισε να πέφτει στην προτίμησή μου.

Έδειξα το στήθος μου. «Εγώ;»

«Αρκετά ανέχτηκα τα παιχνιδάκια σου. Έχεις πέντε δεύτερα να βγεις από αυτήν την πόρτα και να μην ξαναγυρίσεις ποτέ», μου είπε πλησιάζοντάς με κι άλλο, μέχρι που οι μπότες του άγγιξαν τα γυμνά μου δάχτυλα στις σαγιονάρες.

Να πάρει! Από τόσο κοντά έμοιαζε λες και μόλις είχε πηδήξει από σκάφος των Βίκινγκ που είχε βγει για πλιάτσικο... ή από διαφήμιση κολόνας.

«Κοιτάξτε, κύριε. Εν μέσω μιας προσωπικής κρίσης, προσπαθώ να πάρω έναν καφέ».

«Γαμώτο, Τίνα, σου το είχα πει ότι, αν ξαναερχόσουν εδώ να ενοχλήσεις τον Τζάστις ή τους πελάτες του, θα σε έδιωχνα εγώ προσωπικά με τις κλοτσιές από αυτήν την πόλη».

«Νοξ—»

Ο κακότροπος, σέξι άντρας-κτήνος σήκωσε το δάχτυλό του προς τη μεριά του Τζάστις. «Μια στιγμή, φίλε. Περίμενε να πετάξω τα σκουπίδια».

«Τα σκουπίδια;» Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Νόμιζα ότι στη Βιρτζίνια οι άνθρωποι ήταν φιλικοί. Όμως ούτε μισή ώρα σε τούτη την πόλη και δεχόμουν επίθεση από έναν Βίκινγκ.

«Καλή μου, έτοιμος ο καφές σου», είπε ο Τζάστις γλιστρώντας ένα πελώριο κύπελλο πάνω στον ξύλινο πάγκο.

Τα μάτια μου γύρισαν αμέσως προς την καφεϊνούχα απόλαυση.

«Ούτε να διανοηθείς να το σηκώσεις», είπε ο αγροίκος.

Όμως δεν ήξερε με ποια τα είχε βάλει σήμερα.

«Κάνε ένα βήμα προς τον υπέροχο λάτε που έφτιαξε ειδικά για μένα ο φίλος μου ο Τζάστις, και θα σε κάνω να μετανιώσεις την ώρα και τη στιγμή που με συνάντησες!»

Ήμουν καλός άνθρωπος. Σύμφωνα με τους γονείς μου. Και σύμφωνα με εκείνο το διαδικτυακό κουίζ που συμπλήρωσα πριν από δυο εβδομάδες. Δεν ήταν το φόρτε μου να μοιράζω απειλές.

Τα μάτια του άντρα στένεψαν.

«Το έχω ήδη μετανιώσει. Κι εγώ. Κι όλη η πόλη. Το ότι πήγες κι άλλαξες τα μαλλιά σου δε σημαίνει πως θα σε συγχωρήσω. Μάζεψέ τα και στα τσακίδια».

«Νομίζει ότι είσαι η Τίνα», μπήκε στη μέση ο Τζάστις.

Το ξανθό τέρας έστρεψε το κεφάλι του προς τον Τζάστις. «Τι λες;»

Πριν ο καλός μου φιλαράκος με τον καφέ προλάβει να του εξηγήσει, έχωσα το δάχτυλό μου στο στήθος του Βίκινγκ. Δε χώθηκε πολύ βαθιά, χάρη στην πελώρια στρώση μυών κάτω από το δέρμα.

«Λοιπόν, εσύ άκου τι θα σου πω εγώ», άρχισα. «Στα παλιά μου τα παπούτσια αν νομίζεις ότι είμαι η αδερφή μου. Είμαι *άνθρωπος* και περνάω μια πολύ άσχημη μέρα μετά τη χειρότερη μέρα της ζωής μου. Φύγε από τη μέση και παράτα με ήσυχη, Βίκινγκ!»

Για ένα δευτερόλεπτο φάνηκε να το γλεντάει.

Το πήρα σαν ένδειξη πως ήταν ώρα για καφέ. Παρακάμπτοντάς τον, πήρα το κύπελλό μου, ανάσανα βαθιά το ντελικάτο του άρωμα και μετά έχωσα τη μούρη μου μέσα στην αχνιστή, αναζωογονητική του δύναμη.

Ήπια με την ψυχή μου, και καθώς οι γεύσεις δημιουργούσαν μικρές εκρήξεις πάνω στη γλώσσα μου ευχήθηκα η καφεΐνη να κάνει το θαύμα της. Ήμουν απολύτως βέβαιη ότι το απρεπές βογκητό που άκουσα είχε βγει από το δικό μου στόμα, όμως ήμουν πολύ κουρασμένη για να με νοιάξει. Όταν τελικά χαμήλωσα το κύπελλο και σκούπισα με την ανάστροφη της παλάμης τα χείλη μου, ο Βίκινγκ στεκόταν ακόμη εκεί και με αγριοκοίταζε.

Γυρνώντας του την πλάτη έστειλα ένα αστραφτερό χαμόγελο στον ήρωά μου, τον Τζάστις, και γλίστρησα το εικοσαδόλαρο για τον καφέ πρώτων βοηθειών πάνω στον πάγκο. «Κύριέ μου, είσαι καλλιτέχνης. Τι σου χρωστάω για τον καλύτερο λάτε που έχω πιει στη ζωή μου;»

«Με τέτοια πρωινή ταλαιπωρία που είχες, καλή μου, κερνάει το μαγαζί», μου είπε επιστρέφοντάς μου την άδεια οδηγησης μαζί με το χαρτονόμισμά μου.

«Είσαι πραγματικός τζέντλεμαν. *Αντίθετα με κάποιους άλλους!*» έριξα μια ματιά πάνω από τον ώμο μου, εκεί όπου στεκόταν ο Βίκινγκ με χέρια και πόδια σταυρωμένα. Αφού έκανα άλλη μια βουτιά στο ρόφημά μου, έχωσα το εικοσαδόλαρο στο βάζο για τα φιλοδωρήματα. «Σ' ευχαριστώ που ήσουν καλός μαζί μου στη χειρότερη μέρα της ζωής μου».

«Νόμιζα πως αυτή η μέρα ήταν εχθές», πετάχτηκε στη μέση ο βλοσυρός Βεεμώθ.

Ο αναστεναγμός μου ήταν βαθύς όταν γύρισα αργά για να τον αντικρίσω. «Αυτό ήταν πριν σε συναντήσω. Έτσι μπορώ επισήμως να πω ότι, όσο άσχημο κι αν ήταν το χθες, το σήμερα κατάφερε έστω κι ελάχιστα να το ξεπεράσει». Ύστερα απευθύνθηκα στον Τζάστις. «Λυπάμαι που ετούτος ο κόπανος τρώμαξε όλη σου την πελατεία. Θα επιστρέψω σύντομα για άλλον έναν τέτοιο».

«Ανυπομονώ, Ναόμι», μου είπε εκείνος κλείνοντάς μου το μάτι. Έκανα να φύγω και τράκαρα μ' ένα μίλι από συμπαγές αντρικό στέρνο.

«Ναόμι;» είπε.

«Άντε χάσου». Ένιωσα ωραία που για μια φορά στη ζωή μου φέρθηκα με αγένεια. Και που δεν έκανα πίσω.

«Σε λένε Ναόμι», δήλωσε ο Βίκινγκ.

Προσπαθούσα να τον κατακεραυνώσω με ένα βλέμμα διακιολογημένης οργής και δεν απάντησα.

«Όχι-Τίνα;» επέμεινε.

«Είναι δίδυμες, δικέ μου», είπε ο Τζάστις και στη φωνή του διέκρινες το γέλιο.

«Να με πάρει!» Ο Βίκινγκ πέρασε τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά του.

«Ανησυχώ για την όραση του φίλου σου», είπα στον Τζάστις δείχνοντας τη φωτογραφία της Τίνας.

Η αδερφή μου κάποια στιγμή, πριν από καμιά δεκαριά χρόνια, είχε γίνει ξεπλυμένη ξανθιά κάνοντας τις κατά τ' άλλα λεπτές διαφορές μας ακόμα πιο έντονες.

«Άφησα τους φακούς επαφής στο σπίτι», είπε.

«Μαζί με τους τρόπους σου;» του πέταξα. Η καφεΐνη έτρεχε στο αίμα μου κάνοντάς με ασυνήθιστα εριστική.

Εκείνος μου απάντησε μόνο με ένα οργισμένο αγριοκοίταγμα. Αναστέναξα. «Μη μου κλείνεις τον δρόμο, Λέιφ Έρικσον».

«Με λένε Νοξ. Και γιατί βρίσκεσαι εδώ;»

«Αυτό δε σε αφορά, Νοξ. Τίποτε απ' όσα κάνω ή δεν κάνω δε

σε αφορούν. Τώρα, σ' το λέω ευγενικά, χάσου από μπροστά μου».

Μου ήρθε ν' αρχίσω να ουρλιάζω. Όμως το είχα δοκιμάσει καμιά δυο φορές στο αυτοκίνητο στο μακρύ ταξίδι ως εδώ και δε με είχε βοηθήσει.

Ευτυχώς το Γομάρι, ενοχλημένο, πήρε μιαν ανάσα και έκανε το πιο τίμιο και σωτήριο πράγμα που μπορούσε να κάνει εκείνη τη στιγμή, παραμέρισε για να περάσω. Βγήκα στην καλοκαιρινή κάψα όσο πιο αξιοπρεπώς μπορούσα.

Αν η Τίνα ήθελε να με συναντήσει, θα μπορούσε να έρθει στο μοτέλ. Δε χρειαζόταν να ψάχνω να τη βρω και να με προσεγγίζουν άγνωστοι με προσωπικότητα κάκτου.

Θα γύριζα στο βρομερό μου δωμάτιο, θα έβγαζα και το τελευταίο τοιμπιδάκι από τα μαλλιά μου και θα έκανα ένα ντους ξεοδεύοντας όλο το καυτό νερό. Μετά θα σκεφτόμουν ποια θα ήταν η επόμενη κίνησή μου.

Ήταν ένα καλό σχέδιο. Ένα μόνο πράγμα έλειπε.

Το αυτοκίνητό μου.

Αχ, όχι. Το αυτοκίνητό μου και η τσάντα μου!

Η σχάρα όπου πάρκαραν τα ποδήλατα βρισκόταν ακόμη εκεί. Το αυτόματο πλυντήριο με τη ζωηρόχρωμη αφίσα στη βιτρίνα του βρισκόταν ακόμη στην απέναντι πλευρά του δρόμου, δίπλα στο συνεργείο αυτοκινήτων.

Όμως το δικό μου αυτοκίνητο δεν ήταν εκεί όπου το είχα αφήσει. Η θέση μπροστά στο πετ-σοπ όπου το είχα στριμώξει για να το παρκάρω ήταν άδεια. Κοίταξα πάνω-κάτω όλο το τετράγωνο, όμως το πιστό, σκονισμένο μου Βόλβο ήταν άφαντο.

«Χάθηκαν;»

Έκλεισα τα μάτια μου κι έσφιξα το σαγόνι. «Φύγε. Μακριά μου».

«Ποιο είναι τώρα το πρόβλημά σου;»

Γύρισα από την άλλη και είδα τον Νοξ να με κοιτάζει έντονα, κρατώντας έναν καφέ.

«Ποιο είναι το πρόβλημά μου;» επανέλαβα.

«Η ακοή μου δεν έχει πρόβλημα, γλύκα. Μην τσιρίζεις».

«Το πρόβλημά μου είναι πως, ενώ χαράμιζα πέντε λεπτά από τη ζωή μου για να σε γνωρίσω, μου πήραν το αυτοκίνητο!»

«Είσαι σίγουρη;»

«Όχι. Ποτέ, δεν έχω την παραμικρή ιδέα πού παρκάρω το αυτοκίνητό μου. Απλώς το αφήνω όπου να 'ναι και αγοραζώ καινούργιο όποτε δεν μπορώ να το βρω!»

Μου έριξε μια ματιά.

«Προφανώς, μιλώ σαρκαστικά!» Άπλωσα το χέρι μου να πάρω το τηλέφωνο κι αμέσως θυμήθηκα ότι δεν είχα τηλέφωνο.

«Ποιος σου την έσπασε έτσι;»

«Όποιος κι αν σ' έμαθε να εκδηλώνεις το ενδιαφέρον σου για τον άλλο, το έκανε λάθος». Χωρίς άλλη λέξη κατευθύνθηκα αποφασιστικά προς εκεί όπου πίστευα ότι βρισκόταν το αστυνομικό τμήμα της πόλης.

Δεν πρόλαβα να φτάσω ως την πρόσοψη του επόμενου μαγαζιού πριν μια μεγάλη, σκληρή παλάμη τυλιχτεί γύρω από το μπράτσο μου.

Έφταιγε η έλλειψη ύπνου και τα μπερδεμένα μου συναισθήματα, είπα από μέσα μου. Αυτοί ήταν οι μόνοι λόγοι που ένιωσα ένα προειδοποιητικό, νευρικό ανατρίχιασμα, στο άγγιγμά του.

«Σταμάτα», με πρόσταξε κι ακούστηκε βλοσυρός.

«Κάτω. Τα. Χέρια σου!» Τίναξα το χέρι μου αδέξια, όμως το σφίξιμό του έγινε απλώς πιο δυνατό.

«Τότε σταμάτα να φεύγεις μακριά μου».

«Θα σταματήσω αν σταματήσεις να είσαι κόπανος».

Τα ρουθούνια του ανοιγόκλεισαν, σήκωσε το βλέμμα στον ουρανό και μου φάνηκε ότι τον άκουσα να μετράει.

«Είσαι σοβαρός; Μετράς μέχρι το δέκα;» *Εμένα* μου την είχαν φέρει. *Εγώ* είχα λόγους να παρακαλέσω τα ουράνια να μου δώσουν υπομονή.

«Αν σταματήσω να είμαι κόπανος, εσύ θα σταθείς να μιλήσουμε ένα λεπτάκι;»

Ήπια άλλη μια γουλιά καφέ και το σκέφτηκα. «Ίσως».

«Σε αφήνω», με προειδοποίησε.

«Ωραία», βιάστηκα ν' απαντήσω.

Κι οι δυο κοιτάξαμε την παλάμη του στο μπράτσο μου. Αργά εκείνος χαλάρωσε το πιάσιμό του και με απελευθέρωσε, όχι όμως πριν τα ακροδάχτυλά του συρθούν στο ευαίσθητο δέρμα στην εσωτερική πλευρά του μπράτσου μου.

Ανατρίχιασα κι ευχήθηκα να μην το παρατήρησε. Και μάλιστα καθώς στο δικό μου κορμί η ανατριχίλα και οι μυτερές ρώγες πήγαιναν πακέτο.

«Κρυνώνεις;» Το βλέμμα του ξεκάθαρα δεν ήταν καρφωμένο ούτε στο μπράτσο ούτε στους ώμους μου.

Γαμώτο! «Ναι», είπα ψέματα.

«Έχει είκοσι εννέα βαθμούς και πίνεις καυτό καφέ».

«Όταν σταματήσεις να αναλύεις με σοβινιστικό τρόπο την εσωτερική μου θερμοκρασία, λέω να πάω να βρω το αυτοκίνητό μου», του είπα σταυρώνοντας το ελεύθερο χέρι μου στα προδοτικά μου στήθη. «Ίσως να μπορούσες να μου δείξεις προς τα πού είναι η πιο κοντινή μάντρα με τα κατασχεμένα αυτοκίνητα ή το πιο κοντινό αστυνομικό τμήμα;»

Με αγριοκοίταξε και μετά κούνησε το κεφάλι του. «Έλα, τότε».

«Συγγνώμη;»

«Θα σε πετάξω μέχρι εκεί».

«Χα!» Σιγά μην έμπαινα με τη θέλησή μου στο αυτοκίνητο μαζί του.

Δεν είχα προλάβει να κουνήσω αρνητικά το κεφάλι μου όταν ξαναμίλησε. «Πάμε, Μαργαρίτα. Δεν έχω όλη τη μέρα για χάσιμο».

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΘΥΜΟΣ ΗΡΩΑΣ

Νοξ

Η γυναίκα με κοίταζε με γουρλωμένα μάτια λες και της είπα να ανταλλάξει γλωσσόφιλα με κροταλία.

Ούτε που είχε αρχίσει η μέρα μου και ήδη πήγαινε κατά διαόλου. Υπεύθυνη ήταν αυτή. Και η μαλακισμένη η αδερφή της, η Τίνα.

Επίσης, για να είμαι δίκαιος, τα είχα και με την Άγκαθα. Αυτή μου είχε στείλει μήνυμα ότι η Τίνα μόλις είχε σκάσει μύτη στο καφέ.

Και να με τώρα, σχεδόν αξημέρωτα, να το παίζω ο μπράβος της πόλης, σαν ηλίθιος, και να τσακώνομαι με μια γυναίκα που συναντούσα πρώτη φορά στη ζωή μου.

Η Ναόμι ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Με δουλεύεις, έτσι;»

Η Άγκαθα έπρεπε να πάει σε γιατρό, αν μπέρδευε ετούτη την τσαντισμένη καστανή με την αδερφή της, που ήταν οξυζεναρισμένη ξανθιά, ηλιοκαμένη μέχρι αηδίας, μες στα τατουάζ.

Οι διαφορές ανάμεσά τους έβγαζαν μάτι, ακόμα και χωρίς φακούς επαφής. Το πρόσωπο της Τίνας είχε το χρώμα και την υφή φθααρμένου δερμάτινου καναπέ. Είχε σκληρό στόμα με δυο βαθιές, κασούφικες ζάρες, από το κάπνισμα δύο πακέτων τη μέρα και την εντύπωση ότι όλος ο κόσμος τής χρωστούσε κάτω.

Η Ναόμι ήταν άλλη περίπτωση. Είχε άλλο επίπεδο. Ήταν ψηλή, σαν την αδερφή της. Όμως αντί για παρατηγανισμένη πατάτα, θύμιζε περισσότερο πριγκίπισσα της Ντίσνεϊ, με τα πυκνά μαλλιά της στο χρώμα του ψημένου κάστανου. Και με τα

λουλούδια που προσπαθούσαν να δραπετεύσουν από ένα κάπως στημένο χτένισμα. Το πρόσωπό της ήταν πιο γλυκό, το δέρμα της πιο λευκό. Σαρκώδη ρόδινα χείλια. Μάτια που μου έφεραν στο μυαλό αγριολούλουδα και ανοιχτά λιβάδια.

Ενώ η Τίνα ντυνόταν σαν μηχανόβια που την είχες περάσει από θρυμματιστή κλαδιών, η Ναόμι φορούσε αθλητικό σορτσάκι και ασορτί αμάνικο στο γυμνασμένο της κορμί.

Έμοιαζε με γυναίκα που ρίχνοντάς μου μια ματιά θα έτρεχε αμέσως με την ουρά στα σκέλια στην ασφάλεια του πρώτου τζίτζιφιόγκου που θα έβρισκε μπροστά της.

Ευτυχώς γι' αυτή, δε γούσταρα δράματα. Δε γούσταρα χαμηλοβλεπούσες πριγκίπισσες που χρειάζονταν σωτήρα. Δε σπαταλούσα τον χρόνο μου με γυναίκες που ζητούσαν κάτι περισσότερο από το να περάσουν καλά και μερικούς οργανισμούς.

Όμως, αφού είχα ήδη μπλεχτεί, αποκαλώντας τη σκουπίδι και φωνάζοντάς της, τουλάχιστον ας έδινα μια γρήγορη λύση. Και μετά θα γυρνούσα στο κρεβάτι μου.

«Όχι, δε σε δουλεύω, γαμώτο», δήλωσα.

«Δεν πάω πουθενά μαζί σου».

«Δεν έχεις αυτοκίνητο», της επισήμανα.

«Σ' ευχαριστώ, καπετάν ανοιχτομάτη. Το ξέρω».

«Κάτσε να σου εξηγήσω. Είσαι ξένη, σε ξένη πόλη. Το αυτοκίνητό σου έχει εξαφανιστεί. Κι εσύ απορρίπτεις την προσφορά να σε πάνε κάπου γιατί...»

«Γιατί όρμησες μέσα σ' ένα καφέ κι άρχισες να μου ουρλιάζεις! Μετά με πήρες από πίσω κι *ακόμη* μου ουρλιάζεις. Αν μπω σ' ένα αυτοκίνητο μαζί σου είναι πιο πιθανό να με κόψεις κομματάκια και να σκορπίσεις τα απομεινάρια μου στην έρημο παρά να φτάσω στον προορισμό μου».

«Δεν υπάρχουν έρημοι εδώ. Μόνο μερικά βουνά».

Από την έκφρασή της μάλλον δεν την έπεισα.

Ξεφύσηξα. «Κοίτα. Είμαι κουρασμένος. Με ειδοποίησαν ξαφνικά ότι η Τίνα προκαλούσε πάλι προβλήματα στο καφέ, κι αυτό νόμιζα όταν μπήκα».

Ήπια μια γερή γουλιιά από τον καφέ της, ενώ κοιτούσε πάνω-κάτω τον δρόμο, λες και σκεφτόταν από πού να το σκάσει.

«Άσ' το. Θα σου χυθεί ο καφές».

Όταν αυτά τα όμορφα, καστανά μάτια της άνοιξαν διάπλατα, κατάλαβα πως είχα πετύχει διάνα.

«Ωραία. Αλλά μόνο γιατί αυτός είναι ο καλύτερος λάτε που έχω πει. Αλήθεια, έτσι ζητάς συγγνώμη; Γιατί ο τρόπος που ρωτάς τους άλλους αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα είναι άθλιος».

«Ήταν μια εξήγηση. Αν θέλεις τη δέχεσαι, αν θέλεις όχι». Δεν έχανα τον χρόνο μου με ασήμαντα πράγματα: με κουβεντούλα και συγγνώμες.

Μια μοτοσικλέτα μούγκρισε ανεβαίνοντας τον δρόμο, κι από τα ηχεία της ακούστηκε ο Ρομπ Ζόμπι να ξελαρυγγιάζεται, παρόλο που δεν ήταν καλά-καλά εφτά το πρωί. Ο οδηγός μάς έριξε μια ματιά και μάρσαρε. Ο Ροθ είχε πατήσει τα εβδομήντα, όμως ακόμη κατάφερε να ρίχνει άπειρες γκομενίτσες με όλ' αυτά τα τατουάζ και την ασημένια του χαίτη.

Μην πιστεύοντας στα μάτια της η Ναόμι τον κοίταζε χάζοντας.

Σήμερα δεν ήταν η μέρα που η Μαργαριτούλα θα έπαιρνε το σκοτεινό μονοπάτι.

Έγνεψα στον Ροθ να πάει να γαμηθεί, άρπαξα τον πολύτιμο καφέ της Ναόμι από το χέρι της και προχώρησα στο πεζοδρόμιο.

«Έι!»

Άρχισε να με κυνηγάει, όπως περίμενα. Θα την έπιανα από το χέρι, όμως δεν ξετρελαινόμουν από την αντίδρασή μου όποτε την άγγιζα. Έμοιαζε περίπλοκη. «Θα έπρεπε να είχα μείνει στο κωλοκρέβατό μου», μουρμούρισα.

«Τι τρέχει μ' εσένα;» ζήτησε να μάθει, ενώ έτρεχε με μικρά βηματάκια για να με προλάβει. Άπλωσε το χέρι της να πάρει τον καφέ της, όμως εγώ τον τράβηξα μακριά και συνέχισα να περπατώ.

«Αν δε θες να βρεθείς δεμένη χειροπόδαρα στο πίσω μέρος της μηχανής του Ροθ, σε συμβουλεύω να με ακολουθήσεις».

Το αχτένιστο παιδί των λουλουδιών μουρμούρισε κάτι για την προσωπικότητα και την ανατομία μου, που δεν ακούστηκε καθόλου κολακευτικό.

«Κοίτα, αν καταφέρεις να σταματήσεις να μου είσαι μεπλάς για πέντε ολόκληρα λεπτά, θα σε πάω στο τμήμα. Εκεί μπορείς να πάρεις το αναθεματισμένο το αυτοκίνητό σου και μετά να εξαφανιστείς από τη ζωή μου».

«Και πώς ξέρω ότι κι εσύ δεν έχεις σκοπό να με δέσεις χειροπόδαρα;» ζήτησε να μάθει.

Σταμάτησα απότομα και την κοίταξα τεμπέλικα από την κορυφή μέχρι τα νύχια. «Μωρό μου, δεν είσαι ο τύπος μου».

Της γύρισαν στην κυριολεξία τα μάτια. «Κρίμα που δεν μπορώ να βάλω τη γάτα μου να κλάψει».

Κατέβηκα από το πεζοδρόμιο και της άνοιξα την πόρτα του συνοδηγού στο ημιφορτηγό μου. «Μπες μέσα».

«Από ιπποτισμό είσαι για κλάματα», παραπονέθηκε.

«Ιπποτισμός;»

«Ιπποτισμός σημαίνει—»

«Χριστέ μου! Ξέρω τι σημαίνει».

Κι ήξερα επίσης τι σήμαινε που το ανέφερε στη συζήτησή μας. Είχε γαμημένα λουλούδια στα μαλλιά της. Η γυναίκα ήταν *ρομαντική*. Άλλο ένα μείον. Οι ρομαντικές κολλούσαν σαν στρείδια. Τάχα μπορούσαν να χειριστούν μια συμφωνία «χωρίς δεσμεύσεις», αλλά σχεδίαζαν πώς να γίνουν «η μία και μοναδική», προσπαθώντας να παρασύρουν τους άντρες, γνωρίζοντας τους με τους γονείς τους και κοιτώντας νυφικά στα κρυφά.

Όταν δεν μπήκε μέσα από μόνη της, την προσπέρασα και άφησα το κύπελλό της στην ειδική θέση για τον καφέ, στο αυτοκίνητο.

«Πραγματικά δε σε εκτιμώ καθόλου αυτή τη στιγμή», μου είπε.

Το διάστημα ανάμεσα στα κορμιά μας ήταν φορτισμένο με αυτό το είδος της ενέργειας που συνήθως αισθανόμουν πριν από κάποιον καλό καβγά στο μπαρ. Επικίνδυνη, γεμάτη αδρεναλίνη. Δε με πολυένοιαζε.

«Μπες μέσα στο αναθεματισμένο το αυτοκίνητο!»

Θεωρώντας το ως μικρό θαύμα όταν τελικά υπάκουσε, βρόντηξα την πόρτα πίσω της, κάνοντάς τη να μουτρώσει.

«Όλα καλά, Νοξ;» φώναξε ο Μπαντ Νίκελμπι από το κατώφλι του μαγαζιού του με σιδηρικά και χρώματα. Φορούσε τη συνηθισμένη του φόρμα εργασίας κι ένα μπλουζάκι με τους Led Zeppelin. Η αλογοουρά που διατηρούσε τα τελευταία τριάντα χρόνια κρεμόταν στην πλάτη του, λεπτή και γκριζωπή.

«Όλα καλά», τον καθησύχασα.

Το βλέμμα του εντόπισε τη Ναόμι μέσα από το παρμπρίζ. «Αν χρειαστείς βοήθεια με το πτώμα, φώναξέ με».

Κάθισα πίσω από το τιμόνι κι άναψα τη μηχανή.

«Ένας μάρτυρας με είδε να μπαίνω σε τούτο το ημιφορηγό, έτσι θεωρώ πως πια είναι πολύ δύσκολο να με δολοφονήσεις», μου είπε η γυναίκα δείχνοντας τον Μπαντ, που μας κοιτούσε ακόμη.

Ήταν προφανές ότι δεν είχε ακούσει το σχόλιό του.

«Δεν έχω σκοπό να σε δολοφονήσω», της αντιμίλησα. *Όχι ακόμη.*

Είχε ήδη φορέσει τη ζώνη της και είχε σταυρώσει τα μακριά της πόδια. Μια σαγιονάρα κρεμόταν από τα δάχτυλά της έτσι όπως κουνούσε πέρα-δώθε το πόδι της. Και τα δυο της γόνατα ήταν μελανιασμένα και διέκρινα μια άσχημη γρατζουνιά στον δεξιό της πήχη. Είπα από μέσα μου ότι δεν ήθελα να ξέρω και έβαλα όπισθεν. Θα την πήγαίνα στο τιμήμα –ελπίζοντας να ήταν αρκετά νωρίς ώστε να αποφύγω αυτόν που ήθελα να αποφύγω– και θα σιγουρευόμουν πως θα έπαιρνε το αναθεματισμένο το αυτοκίνητό της. Αν ήμουν τυχερός, θα ξέκλεβα άλλη μια ώρα να κλείσω λίγο τα μάτια μου, πριν αρχίσω επισήμως τη μέρα μου.

«Ξέρεις», μου είπε, «αν κάποιος από τους δυο μας πρέπει να είναι έξαλλος με τον άλλο, αυτή είμαι εγώ. Δε σε ξέρω καν και μου βάζεις τις φωνές, μπαίνεις ανάμεσα σ' εμένα και τον καφέ μου και μετά κυριολεκτικά με απάγεις. Εσύ δεν έχεις κανένα λόγο να είσαι θυμωμένος».

«Δεν ξέρεις τι λες, γλυκιά μου. Έχω αμέτρητους λόγους να είμαι τσαντισμένος και πάρα πολλοί έχουν σχέση με την άχρηστη την αδερφή σου».

«Ίσως η Τίνα να μην είναι ο καλύτερος άνθρωπος, όμως αυτό δε σου δίνει το δικαίωμα να είσαι τέτοιος γάιδαρος. Στο κάτω-κάτω, είναι αδερφή μου», ρουθούνησε η Ναόμι.

«Εγώ δε θα συνέδεα τη λέξη “άνθρωπος” με την αδερφή σου». Η Τίνα ήταν τέρας πρώτης κατηγορίας. Έκλεβε. Έλεγε ψέματα. Ξεκινούσε καβγάδες. Έπινε υπερβολικά. Πλενόταν ελάχιστα. Και είχε γραμμένους τους άλλους στα παλιά της τα παπούτσια. Κι όλα αυτά γιατί πίστευε πως της ανήκε όλος ο κόσμος.

«Άκου, όποιος κι αν στα κομμάτια είσαι. Οι μόνοι που έχουν το δικαίωμα να μιλάνε έτσι γι’ αυτή είμαι εγώ, οι γονείς μας και οι απόφοιτοι του 2003 από το Λύκειο Αντερσοντάουν. Κι ίσως και η Πυροσβεστική του Αντερσοντάουν. Όμως κι αυτοί, μόνο γιατί το κέρδισαν αυτό το δικαίωμα. Εσύ ούτε χρειάζεται, ούτε θέλω, να κάθεται και να μου λες τα προβλήματά σου με την αδερφή μου».

«Όπως επιθυμείς», της είπα μέσα από τα σφιγμένα δόντια μου.

Τον υπόλοιπο δρόμο τον κάναμε σιωπηλοί. Το Αστυνομικό Τμήμα του Νοκεμάουτ βρισκόταν μερικά τετράγωνα πιο πέρα από τη Μείν Στριτ και μοιραζόταν ένα καινούργιο κτίριο με τη δημοτική βιβλιοθήκη της πόλης. Και μόνο που το έβλεπα οι μύες κάτω από τα μάτια μου τινάζονταν νευρικά.

Στον χώρο στάθμευσης υπήρχε ένα ημιφορηγό της αστυνομίας, ένα περιπολικό και μια Χάρλεϊ Ντέιβιντσον. Δεν υπήρχε δείγμα του SUV του Αρχηγού. Δόξα τω Θεώ για τα μικρά θαύματά του.

«Άντε, πάμε να ξεμπερδεύουμε».

«Δε χρειάζεται να έρθεις κι εσύ μέσα», ρουθούνησε η Ναόμι. Κοιτούσε το άδειο κύπελλό της με θλιμμένο, κουταβίσιο βλέμμα.

Γρυλίζοντας της έτεινα τον σχεδόν ανέγγιχτο καφέ μου. «Θα σε πάω ως το γραφείο, θα σιγουρευτώ ότι έχουν το αυτοκίνητό σου και μετά δε θα σε ξαναδώ στα μάτια μου».

«Ωραία. Όμως δεν πρόκειται να σου πω ευχαριστώ».

Δεν έκανα τον κόπο να της απαντήσω γιατί ήμουν πολύ απασχολημένος να μπω σαν σίφουνας από την μπροστινή πόρτα αγνοώντας τα μεγάλα, χρυσά γράμματα από πάνω της.

«Δημοτικό Μέγαρο Νοξ Μόργκαν».

Έκανα πως δεν την άκουσα και άφησα τη γυάλινη πόρτα να περιστραφεί πίσω μου.

«Υπάρχουν κι άλλοι Νοξ σ' αυτήν την πόλη;» με ρώτησε γυρνώντας την περιστρεφόμενη πόρτα με τη σειρά της, ενώ με ακολουθούσε μέσα.

«Όχι», είπα ελπίζοντας ότι αυτό θα έβαζε ένα τέλος στις γαμημένες ερωτήσεις που δεν ήθελα να απαντήσω. Το κτίριο είχε έναν τόνο γυαλί, φαρδιούς διαδρόμους και ακόμη τη μυρωδιά φρέσκιας μπογιατίς.

«Δηλαδή το κτίριο έχει το όνομά σου;» επέμενε εκείνη τρέχοντας ξανά για να με προλάβει.

«Μάλλον». Έσπρωξα ν' ανοίξει άλλη μια πόρτα στα δεξιά μου και της έγνεψα να μπει μέσα.

Το μπατσάδικο του Νοκεμάουτ έμοιαζε περισσότερο με τα συνεργατικά στέκια των χίπστερ των μεγαλουπόλεων παρά με κανονικό αστυνομικό τμήμα. Είχε ενοχλήσει τα αγόρια και τα κορίτσια με τις μπλε στολές, που ένιωθαν περήφανοι στην υγρή, ετοιμόρροπη αποθήκη με τους λαμπτήρες φθορισμού που αναβόσβηναν και τη μοκέτα που κουβαλούσε τη βρούμα εγκληματιών επί δεκαετίες.

Η ενόχλησή τους για τον βαμμένο με φωτεινά χρώματα χώρο και τα ολοκαίνουργια έπιπλα γραφείου ήταν το μόνο που δε μισούσα εδώ μέσα.

Το Αστυνομικό Τμήμα του Νοκεμάουτ έβαζε τα δυνατά του να ξαναεπιστρέψει στο περιβάλλον που ήξερε, χτίζοντας πολύτιμους πύργους με φακέλους υποθέσεων πάνω σε γραφεία από μπαμπού με ρυθμιζόμενο ύψος, και φτιάχνοντας υπερβολικά φτηνό, υπερβολικά δυνατό καφέ 24/7. Πάνω στον πάγκο στεκόταν ανοιχτό ένα κουτί με μπαγιάτικους λουκουμάδες και παντού υπήρχαν δακτυλικά αποτυπώματα με ζάχαρη άχνη. Όμως

μέχρι τώρα τίποτε δεν είχε καταφέρει να εξαλείψει τη λαμπρότητα του καινούργιου από το γαμημένο Μέγαρο Νοξ Μόργκαν.

Ο αστυνόμος Γκρέιβ Χόπερ καθόταν πίσω από το γραφείο του ανακατεύοντας μισό κιλό ζάχαρη μέσα στον καφέ του. Μας είδε και παραλίγο να τον χύσει όλο πάνω του.

«Τι τρέχει, Νοξ;» ρώτησε κοιτώντας με απροκάλυπτη εχθρότητα τη Ναόμι.

Δεν ήταν κρυφό στην πόλη ότι προσπαθούσα να μπλέκομαι όσο το δυνατόν λιγότερο με το αστυνομικό τμήμα. Επίσης δεν ήταν νέο πια πως η Τίνα ήταν από τους μεπελάδες που δεν μπορούσα να ανεχτώ.

«Αυτή είναι η Ναόμι. Η δίδυμη αδερφή της Τίνας», του εξήγησα. «Μόλις έφτασε στην πόλη και λέει πως της πήρατε το αυτοκίνητο. Το έχεις από πίσω;»

Η αστυνομία του Νοκεμάουτ συνήθως είχε πιο σημαντικά πράγματα να ασχολείται από τα παρκάρια και άφηνε τους πολίτες της να παρκάρουν όπου στην οργή ήθελαν, όταν ήθελαν, αρκεί να μην καβαλούσαν τα πεζοδρόμια.

«Θα ξαναγυρίσω σ' αυτό το θέμα με τη δίδυμη αδερφή», τον προειδοποίησε ο Γκρέιβ δείχνοντάς μας με το πλαστικό κουτάλακι που ανακάτευε τον καφέ. «Όμως πρώτα αυτό. Σήμερα είχα υπηρεσία μέχρι τώρα και δεν πήρα τίποτε από τη θέση του».

Γαμώτο. Πέρασα το χέρι από τα μαλλιά μου.

«Αν δεν το έκανες εσύ, έχεις καμία ιδέα ποιος μπορεί να το έκανε;» ρώτησε με προσδοκία η Ναόμι.

Ωραία. Εγώ προθυμοποιήθηκα να τη βοηθήσω και την έφερα μέχρι εδώ, και ο γκρινιάρης ο Γκρέιβ ήταν αυτός που πήρε το χαμόγελο και τα γλυκόλογα.

Ο Γκρέιβ, ο μπάσταρδος, κρεμόταν από τα χείλη της και της χαμογελούσε λες κι ήταν τούρτα σοκολάτα.

«Λοιπόν, Τίν... Ναόμι, εννοώ», άρχισε να λέει. «Έτσι όπως το βλέπω, εγώ δύο πράγματα θα μπορούσαν να έχουν συμβεί. Α: Ξέχασες πού έχεις παρκάρει. Όμως δε μου φαίνεται πιθανό για ένα κορίτσι σαν κι εσένα σε μια πόλη τόσο μικρή».

«Όχι, δεν είναι», συμφώνησε εκείνη φιλικά.

«Η Β: Κάποιος έκλεψε το αυτοκίνητό σου». Από μέσα μου αποχαιρέ티σα αυτήν την ωρίτσα που περιμένα να κοιμηθώ.

«Πάρκαρα ακριβώς μπροστά στο πετ-σοπ γιατί ήταν κοντά στο καφέ όπου υποτίθεται ότι θα συναντούσα την αδερφή μου».

Ο Γκρέιβ μού έριξε μια πλάγια ματιά κι εγώ κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Καλύτερα να το λύναμε αυτό μια και καλή, με την αποφασιστικότητα που βγάζεις ένα αναθεματισμένο τσιρότο.

«Δηλαδή η Τίνα ήξερε ότι ερχόσουν στην πόλη και πού θα βρισκόσουν;» διευκρίνισε.

Η Ναόμι δεν τσίμπησε στο δόλωμα που της έριξε. «Ναι. Μου τηλεφώνησε εχθές τη νύχτα. Είπε ότι είχε μπλέξει κάπου και έπρεπε να με συναντήσει στο Καφέ Ρεβ στις επτά σήμερα το πρωί».

«Λοιπόν, κοίτα, γλυκιά μου», είπε προσεκτικά ο Γκρέιβ. «Φυσικά δε θέλω να θεωρηθεί ότι κακολογώ κάποιον, όμως θα μπορούσε—»

«Η μαλακισμένη η αδερφή σου σου έκλεψε το αυτοκίνητο», πετάχτηκα.

Τα καστανά μάτια της Ναόμι με κοίταξαν μισοκλείνοντας. Τώρα δεν έδειχνε ούτε γλυκιά ούτε γεμάτη ελπίδα. Όχι. Έδειχνε σαν να ήθελε να διαπράξει έγκλημα. Ακόμα και κακούρηγμα.

«Φοβάμαι πως ο Νοξ εδώ έχει δίκιο», είπε ο Γκρέιβ. «Η αδερφή σου δημιουργούσε προβλήματα από την πρώτη μέρα που ήρθε στην πόλη, έναν χρόνο πριν. Αυτό μάλλον δεν είναι το πρώτο αυτοκίνητο που ιδιοποιήθηκε».

Τα ρουθούνια της ανοιγόκλεισαν. Έφερε τον καφέ μου στο στόμα της, τον κατέβασε όλο με μερικές αποφασιστικές γουλιές και μετά πέταξε το άδειο κύπελλο στο καλάθι δίπλα στο γραφείο. «Ευχαριστώ για τη βοήθειά σου. Αν δεις ένα μπλε Βόλβο με ένα αυτοκόλλητο “η ευγένεια μετράει” στον προφυλακτήρα, σε παρακαλώ, ειδοποίησέ με». Χριστέ μου.

«Μήπως έχεις κάποια από αυτές τις εφαρμογές στο κινητό σου που να σου λένε πού βρίσκεται το αυτοκίνητό σου, ε;» ρώτησε ο Γκρέιβ.

Εκείνη έκανε να βάλει το χέρι της στην τσέπη, μετά σταμάτησε και έκλεισε σφιχτά τα μάτια της για μια στιγμή. «Είχα».

«Αλλά δεν έχεις πια;»

«Δεν έχω κινητό. Μου ε... χάλασε χτες τη νύχτα».

«Δεν πειράζει. Μπορώ να βάλω ανακοίνωση ώστε οι άλλοι αστυνομικοί να έχουν τον νου τους μήπως το δουν, αν μου δώσεις τον αριθμό των πινακίδων σου», πρότεινε εξυπηρετικά ο Γκρέιβ σπρώχνοντας προς τη μεριά της μια κόλα χαρτί και ένα στιλό.

Εκείνη τα πήρε και άρχισε να γράφει με καθαρή, καλλιγραφική μονοκοτυλιά.

«Θα μπορούσες να αφήσεις και κάποια στοιχεία επικοινωνίας, όπως πού μένεις και τα λοιπά, ώστε εγώ ή ο Νας να σε κρατάμε ενήμερη;» Το όνομα που ειπώθηκε με έκανε να δείξω τα δόντια μου.

«Πολύ ευχαρίστως», απάντησε η Ναόμι, αλλά δεν ακούστηκε καθόλου ευχαριστημένη.

«Ε, ίσως υπάρχει κάποιος σύζυγος ή φίλος που θα μπορούσες να προσθέσεις τα στοιχεία επικοινωνίας του;»

Τον αγριοκοίταξα.

Η Ναόμι κούνησε το κεφάλι της. «Όχι».

«Ίσως κάποια σύζυγος ή φίλη;» δοκίμασε ξανά ο αστυνόμος.

«Είμαι μόνη», του είπε και ακούστηκε αρκετά αβέβαιη ώστε να ξυπνήσει την περιέργειά μου.

«Για φαντάσου! Το ίδιο και ο αρχηγός μας», είπε ο Γκρέιβ τάχα αθώα.

«Μπορούμε να επιστρέψουμε στο σημείο όπου είπες στη Ναόμι πως θα έρθεις σε επαφή μαζί της όταν βρείτε το αυτοκίνητό της, που όλοι ξέρουμε ότι δε θα το βρείτε», είπα απότομα.

«Ε, με τέτοια συμπεριφορά, όχι, δε θα το βρούνε», με κατσάδιασε εκείνη.

Αυτή ήταν η τελευταία φορά που θα έτρεχα να σώσω τον οποιονδήποτε. Δεν ήταν αυτή η δουλειά μου. Δεν ήταν δική μου ευθύνη. Και τώρα το πλήρωνα με τον ύπνο μου.

«Πόσο καιρό θα βρίσκεσαι στην πόλη;» ρώτησε ο Γκρέιβ, ενώ η Ναόμι έγγραφε τα στοιχεία της στο χαρτί.

«Μόνο όσο χρειάζεται μέχρι να βρω και να δολοφονήσω την αδερφή μου», είπε βάζοντας το καπάκι στο σιλό και σπρώχνοντας πίσω το χαρτί. «Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ για τη βοήθειά σου, αστυνόμε».

«Ευχαρίστησή μου».

Στράφηκε και με κοίταξε. Οι ματιές μας διασταυρώθηκαν για μια στιγμή. «Νοξ».

«Ναόμι».

Με αυτά τα λόγια σηκώθηκε και βγήκε αμέσως από το τμήμα.

«Πώς είναι δυνατόν δυο αδερφές να μοιάζουν τόσο πολύ και να μην έχουν τίποτε άλλο κοινό;» αναρωτήθηκε ο Γκρέιβ.

«Δε θέλω να μάθω», είπα ειλικρινά και βγήκα έξω, στο κατόπι της.

Την βρήκα να πηγαινόερχεται και να μουρμουρίζει μόνη της μπροστά από τη ράμπα αναπήρων.

«Ποιο είναι το σχέδιό σου;» τη ρώτησα παραιτημένος.

Εκείνη με κοίταξε και σούρωσε τα χείλη της. «Σχέδιο;» επανέλαβε κι η φωνή της τσάκισε.

Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης ξύπνησε μέσα μου. Μισούσα τα δάκρυα. Μια γυναίκα που έκλαιγε με έκανε να νιώθω πως τα σωθικά μου σκίζονταν σε λωρίδες.

«Μην κλαις», την πρόσταξα.

Τα μάτια της ήταν υγρά. «Να κλάψω; Δεν πρόκειται».

Ήταν άθλια ψεύτρα.

«Μην κλαις, γαμώτο. Ένα αυτοκίνητο είναι μόνο κι εκείνη ένα σκουπίδι. Κανένα από τα δύο δεν αξίζει για να κλαις».

Η Ναόμι ανοιγόκλεισε γρήγορα τις βλεφαρίδες της και δεν μπορούσα να καταλάβω αν είχε σκοπό να κλάψει ή να μου φωνάξει ξανά. Όμως με ξάφνιασε με το να μην κάνει τίποτε από τα δύο. Ίσως τους ώμους της και έγενεψε καταφατικά. «Έχεις δίκιο. Ένα αυτοκίνητο είναι μόνο. Μπορώ να βγάλω καινούργιες πιστωτικές κάρτες, να αγοράσω μια καινούργια τσάντα και

να μαζέψω ένα καινούργιο κρυφό απόθεμα από ντιπ με μουστάρδα και μέλι».

«Πες μου πού θέλεις να πας και θα σε πετάξω ως εκεί. Μπορείς να νοικιάσεις ένα αυτοκίνητο και να συνεχίσεις τον δρόμο σου». Έδειξα με τον αντίχειρά μου το ημιφορτηγό μου.

Εκείνη κοίταξε ξανά πάνω-κάτω τον δρόμο, μάλλον ελπίζοντας να εμφανιστεί κάποιος ήρωας με κοστούμι και γραβάτα. Όταν δε φάνηκε κανείς, αναστέναξε. «Έχω κλείσει δωμάτιο στο μοτέλ».

Υπήρχε μόνο ένα μοτέλ στην πόλη. Μια μονώροφη μονάστερη βρομότρυπα που δεν είχε καν όνομα. Με εντυπωσίασε και μόνο που έκλεισε δωμάτιο εκεί.

Επιστρέψαμε στο ημιφορτηγό μου χωρίς να μιλάμε. Ο ώμος της άγγιξε το μπράτσο μου κάνοντας το δέρμα μου να πιάσει φωτιά. Της άνοιξα ξανά την πόρτα. Όχι γιατί ήμουν κύριος, αλλά γιατί κάποιο διεστραμμένο κομμάτι μου ήθελε να βρεθεί κοντά της.

Ο ΝΟΞ ΕΙΝΑΙ ΘΡΑΙΟΣ, ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΝΕΧΕΤΑΙ ΤΟ ΔΡΑΜΑ.

Η ΝΑΟΜΙ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΥΦΗ ΠΟΥ ΤΟ ΄ΕΣΚΑΣΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΕΙ
ΤΗΝ ΑΠΟΞΕΝΩΜΕΝΗ ΔΙΔΥΜΗ ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ.

Η τακτοποιημένη ζωή της Ναόμι διαλύεται στην κυριολεξία.

Έχει εγκαταλείψει τον αρραβωνιαστικό της στα σκαλιά της εκκλησίας και έχει βρεθεί σε ένα άγνωστο μέρος για να βοηθήσει την παραβατική δίδυμη αδελφή της, την Τίνα. Εκεί όμως θα παγιδευτεί: χωρίς αυτοκίνητο, χωρίς δουλειά, χωρίς χρήματα, χωρίς σχέδιο δράσης και με μια εντεκάχρονη ανιψιά, την ύπαρξη της οποίας αγνοούσε εντελώς, στη φροντίδα της.

Όλα αυτά συμβαίνουν μπροστά στα μάτια του Νοξ Μόργκαν, ενός τύπου με τατουάζ, μούσι και μόνιμα κακή διάθεση, που είναι αποφασισμένος να αποφεύγει τις ρομαντικές και απαιτητικές γυναίκες. Δεν μπορεί όμως παρά να τη βοηθήσει να αντιμετωπίσει τη δίνη των προβλημάτων της. Θα ασχοληθεί με τη νεοφερμένη ώσπου τα πράγματα να στρώσουν. Τουλάχιστον αυτό είναι το σχέδιό του πριν τα πράγματα γίνουν στ' αλήθεια επικίνδυνα.

New York Times best seller

Amazon best seller

ΟΣΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΞΕΠΕΡΑΣΑΜΕ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27719